

EGALITATEA DE SANSE SI NEDISCRIMINAREA

Principiul egalității de tratament și egalitatea de șanse își au originea în respectul datorat ființei umane și drepturilor ei inerente. Dreptul la nediscriminare în societatea contemporană se încadrează în tendința modernă care vizează persoana fizică nu numai în mod abstract, ca titular de drepturi și obligații, ci și omul, privit ca obiect de protecție juridică, care beneficiază de reglementarea expresă a drepturilor personalității sale, menite să protejeze valori indisolubile legate de existența fizică, psihică și morală a omului. Dimensiunea economică a vieții este dată, printre altele, de egalitatea de remunerare, de egalitatea de șanse între bărbați și femei, de principiul egalității de tratament în domeniul securității sociale, precum și în regimurile profesionale de securitate socială, aspecte reglementate și la nivelul Uniunii Europene și care conduc, invariabil, la o înaltă calitate a vieții.

Cuvinte cheie: egalitate de tratament, exercitarea dreptului la nediscriminare, securitate socială, Convenția Consiliului Europei privind prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței domestice, egalitate de remunerare.

Se afirmă în doctrină că adoptarea politicilor publice ar trebui să țină cont de indicele fericirii, însă se știe că aceste politici publice se materializează, de obicei, prin legi, ajungându-se astfel la relația dintre fericire și drept. Ideea de fericire rămâne totuși o enigmă, deși definiții și explicații ale acestui concept au existat din vechime. În prezent, există o tendință care solicită ca fericirea să devină un obiectiv al agendelor politice guvernamentale.

La nivelul Uniunii Europene, prin Tratatul de la Amsterdam a fost promovată egalitatea dintre bărbați și femei, ca obiectiv specific (Partea I – Principii, art. 3.2), iar prin art. 13 s-a stabilit necesitatea de a întreprinde acțiuni concrete în scopul combaterii discriminării după criteriul de sex.

Tratatul de la Lisabona instaurează o viziune europeană modernă referitoare la egalitatea de șanse între bărbați și femei, reafirmă principiul „remunerație egală pentru muncă egală” și integrează, în egală măsură, egalitatea de gen în toate politicile Uniunii (art. 157)^[10].

Un alt document european important în acest domeniu este Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene. Acest document face referire la principiul egalității între bărbați și femei, care include și prevederi referitoare la maternitate, cu accent pe drepturile femeilor însărcinate și ale mamelor. [Art. 33](#) din Cartă dispune că orice persoană are dreptul de a fi protejată împotriva oricărei concedieri din motive de maternitate, precum și dreptul la un concediu maternal plătit și la un concediu paternal acordat în urma nașterii sau adopției unui copil. Un alt instrument important a fost adoptarea de către Consiliul European a Pactului pentru egalitate de șanse între bărbați și femei^[11]. Se poate observa, totuși, că cele mai importante documente adoptate în acest domeniu sunt acte de drept derivat.

Un important act al Consiliului Europei în domeniu este Convenția privind prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței domestice, adoptată la Istanbul, la 11 mai 2011^[12] și reprezintă un progres substanțial prin adoptarea, printre altele, a două rezoluții privind atenționarea interzicerii preselecției sexului copilului și privind violența psihică. Câmpul de aplicare al Convenției este

reprezentat de violența împotriva femeii și de violența domestică în general, dispozițiile sale fiind aplicabile oricărei victime, atât pe timp de pace, cât și pe timp de război ([art. 2](#) din Convenție). Totodată, Convenția nu aduce atingere documentelor internaționale care au fost sau vor fi adoptate de către statele semnatare și nu poate împiedica părțile să încheie acorduri bi sau multilaterale, care să faciliteze aplicarea acestora sau pentru a consolida ori completa prevederile sale ([art. 71](#)).

Printre obiectivele Convenției, stabilite de statele participante, se numără: protejarea femeilor împotriva oricăror forme de violență, inclusiv prin acțiuni judiciare, eliminarea oricăror forme de discriminare, adoptarea unor măsuri integrate împotriva violenței domestice, inclusiv prin cooptarea agențiilor guvernamentale implicate în acest proces și realizarea unei cooperări internaționale pentru a opri fenomenul violenței domestice și a violenței împotriva femeilor (art. 1 din Convenție).

Convenția se aplică oricăror forme de violență domestică, în care victimele sunt preponderent femeile, însă pot fi și alte victime, inclusiv bărbații. Prin violență, Convenția se referă la violența de natură fizică, psihică sau psihologică, sexuală și economică, excluzând violența spirituală, astfel cum este definită la art. 4 [lit. g](#)) din Legea nr. 217/2003 pentru prevenirea și combaterea violenței în familie, republicată în anul 2020. În acest din urmă caz, pentru România va prevala legea română, care este mai favorabilă victimelor ([art. 73](#) din Convenție)^[13].